

Nagy Ferenc

Az Úr kedves esztendeje

Lk 4,14–19

Az esztendő a létfolyamatnak egy kimért szakasza. Természetes részeit az ember tovább aprózta. Még a perceit is feldarabolta. Ez arra mutat, hogy olykor a legkisebb rész is életbe vágóan fontos, nagyon értékes lehet. „Egészen” azonban sohasem látjuk. Mert nem olyan valóság, mint például egy hegy, amely tegnap is volt, ma is van, és holnap is lesz, hiszen nem változik. Az év részeit viszont nem látjuk, előttünk csak a jelenbeli pillanatot lehet tapasztalni, de ezt is csak a magunk környezetében. Ha őszszendőről esik szó, az csak emlék lehet, mert már eliramlott, elsüllyedt a régmúlt feneketlen tengerében. De az új évet sem láthatjuk, mert az is csak apránként, percről percre jöhet létre, valósulhat meg. Mi mindig a múlt és a jövő között állunk, dolgozunk vagy várakozunk. Hogy végül milyenre sikeredik a megkezdett év, azt majd csak annak elmúlta után mondhatjuk meg, de azt is látnunk kell, hogy ez rajtunk, embereken is áll!

A Szentírás részletesen tudósít az örömnép évéről is, amely Izraelben, tehát földi körülmények között valósulhatott meg. Ennek módját és idejét a törvény szabályozta. Ám legyen nyugalma a földnek is az Úr nyugalomnapjához hasonlóan! „Hat éven át vesd be meződet, és hat éven át mesd meg szőlődet, és takarítsd be termését! De a hetedik esztendőben legyen teljes nyugalma a földnek... Meződet ne vesd be, és szőlődet ne mesd meg... De amit a föld nyugalma idején terem”, az legyen mindenkié: szegényeké, idegeneké és állatoké. – Josephus szerint Nagy Sándor elengedte a zsidók adóját a hetedik évben, mert akkor nem vetették be földjeiket. Julius Caesar hasonlóan cselekedett. Mások viszont szigorúan behajtották az adókat a nyugalom évében is.

A hét nyugalomév (49 év) eltelte után az ötvenedikben az engesztelés napján országzerte megfűvatták a kürtöket. Ekkor kihirdették a fölszabadulást az ország minden lakosának. Ez tehát nem egy múltbeli jeles eseményre történő visszaemlékezés volt. A föld Isten tulajdona, ezért véglegesen

eladni nem lehetett. Az ember csak bérlőként használhatta azt. Az öröm esztendejében mindenki hozzájuthatott birtokához, a rabszolga pedig visszanyerte szabadságát, és visszatérhetett nemzetségéhez. Rendeződtek a családi kapcsolatok és a gazdasági viszonyok. Nagy volt az öröm mindenfelé.

Teljesen világosan áll előttünk, hogy az izraeliták a törvény betartásával együttműködtek Istennel, aki a törvényt elrendelte. A feltétel teljesítésével az áldás sem maradhatott el! Ezért volt túlárado az öröm az ötvenedik évben az engesztelés napján. – Ilyen akkor volt az öröm, amikor rab népének az Úr kaput nyitott Egyiptomból a szabadulásra, amikor a tengerben a vizek kettéváltak, és a menekülők száraz lábbal a kristályfalak között üldözőik elől a túlpartra kiértek. Ilyen lehetett az öröm, amikor a negyven évig tartó pusztai menetelés végén, a zúgó Jordán hajjai lecsendesedtek, hogy mindenki biztonsággal léphessen az ígéret földjére. Ilyen lehetett az öröm, amikor Jerikó falai leomlottak a Seregek Ura parancsszavára, és elkezdődhetett a honfoglalás!

Izrael története folyamán a próféták mind-mind azért küzdöttek, hogy a nép és Istene között a megromlott egység álljon helyre. Az áldások elnyerésének csak ez lehet az előzménye. Ezért tűnik egyhangúnak a prófétai felhívás, ezért hangzanak el fenyegetések az engedetlen néphez. De a kemény nyakú és kemény szívű nép engedetlenségével tüntetett Istene ellen!

A nagy látó, Ézsaiás ismét meghirdeti az Úr kegyelmi esztendejének eljövételét. Őelőtte a távoli jövőben bontakozik majd ki ez a várt és kívánatos kedves esztendő. És egyszer eljött a nagy Idő! Egy csendes éjszakán Betlehem pusztájában angyalok hirdették ki a nagy eseményt: megszületett ma az Üdvözítő! Amikor pedig Jézus bemelegített és felkenetett a szolgálattára, a názáreti zsinagógában, a hozzá legközelebb állók előtt jelentette be, hogy Ézsaiás jóvendölése ma és rajta teljeseedett be.

Ettől fogva ma kérhetjük a mindennapi kenyeret. A szőlősgazda fiának is ma kell kimenni dolgozni a szőlőbe. Jézus sem akar késlekedni, ezért ma lép be Zákus házába, és ma ajándékozza meg a legfőbb jóval, az üdvösséggel. Péter is ma, az új napot hirdető kakasrivalgás előtt vétkezik, és fakad sírásra, de amíg Jézus jelen van, ideje van a bűnbánatnak! Akik templomba s imaházba járnak, és ígét hallgatnak, azoknak csak ma lehet engedni az igazság szavának. A kereszten vérző lator egy percig sem halaszthatta kérését el! Így, bár az utolsó napon, de az Úrtól adatott időben, még aznap jutott el a „paradicsomba”! A holnap már nem ad módot a megigazulásra. – Isten a kegyelem idején meghallgat, az üdvösség napján megsegít. „Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!” (2Kor 6,2)